

Puntjes sprokkelen op een winderig schiereiland

S.V. Marken - AMVJ, zaterdag 15 februari 2020

De ontvangst door voorzitter Jan Peereboom en secretaris Jacob de Weijze van SV Marken was weer ouderwets amicaal.

Jan, de eeuwig jeugdige, immer goedlachse 60'er die tijdens de thuispot op het Loopveld een poging deed om uw (toenmalige) chroniqueur met het vlagje naar de kroon te steken, gaf toe dat hij die klus met vreugde al lang weer aan een ander had overgedragen. Als een volleerde epigoon van Hans van der Togt (maar net als Marco Borsato zonder een Leontien) is het Markense Rad van Fortuin echter nog steeds een toer die hij na afloop van de wedstrijd nog altijd met veel verve draaiende houdt. Over al zijn andere activiteiten voor de club haalde hij glimlachend de schouders op: "hoort er nou eenmaal bij.....maar dat weet jij ook wel". Voor zijn ongetwijfeld reeksen aan plakboeken vol herinneringen voeg deze foto als klein huldebetoon er graag nog eens bij .

En dan kan Jacob niet achterblijven: zeker niet als hij in zijn uitgebreide voorbeschouwing in het programmaboekje van de wedstrijd niet schroomt om gewag te maken van de door chroniqueur Dirk van de bezoekers steevast ten tonele gevoerde 'Kumar Kids' (of wel Bordeauxrood). Maar natuurlijk vooral om ook aan deze aardige coryfee/vrijwilliger van zijn club een saluut te brengen. En tenslotte ook omdat ik hem na afloop moest bekennen dat ik nog steeds geen notie had wat voor impressie over deze middag uit het toetsenbord zou komen rollen. Ik riep nog iets over "sprokkelen" als mogelijk invalshoek, maar eigenlijk zonder al te veel fiducia. Dus draaiden mijn grijze cellen op de weg terug over de schier eindeloze dijk overuren; zonder dat er een beetje bruikbare link wilde uitsijpelen rond de match tussen de SV en de opnieuw behoorlijk gedecimeerde discipelen van coach Ricky Kumar (u ziet: zijn keurkorps kent meerdere koosnaampjes). Tot ik in de verte opnieuw de twee gigantische wentelwiekende windmolens ontwaarde die zich in de omgeving van steeds woester water, dreigend zwerf en weidse weiden wel volslagen eenzaam moeten voelen. Ten bewijze dit kiekje.

Waarom die twee eenzame reuzen werkelijk hun ongetwijfeld duurzame energie leveren, kon ik niet bevroeden, laat staan ontdekken, maar het wat treurig aandoende beeld had in mijn turbulente brein (“the windmills of my mind”) voldoende losgemaakt om deze impressie naar het tafereel op het Markense kunstgras om te kunnen buigen. En ook het woord “sprokkelen” leek ineens niet meer op louter een losse gedachtenflodder. Want als je even de moeite neemt om de herkomst van dit woord na te pluizen, komt men al snel op een paar onvermoede associaties. De betekenis van sprokkelen als het bijeengaren van afgevallen takken en ander hout te bos en te veld zal niet geheel onbekend zijn.

Het was overigens een teken van armoe en “het sprokkelvrouwtje” stond daar symbool voor. By the way: dat “faggots” zoals zij in Brexitland werden genoemd ook een duiding is die ook voor de overzeese homoseksueel geaarden wordt gebruikt is een feit maar het waarom en hoe laat ik hier maar rusten; en wil ik graag laten aan degene die na deze uiteenzetting besluit om te gaan promoveren op dit thema.

Minder bekend zal toch zijn dat heden ten dage “sprokkelen”, als een vorm van stroperij, nog steeds als een misdrijf in het strafrecht te boek staat. Je kunt er een maand voor de bak indraaien als je gesnapt wordt. (U bent gewaarschuwd!) Conclusie: sprokkelen heeft iets armoedigs van het beetje bij beetje verzamelen van (ook andere dingen dan) takjes en het mag eigenlijk ook niet eens.

Mijn beeld van de match tussen Marken en AMVJ had veel weg van de treurigheid rond de twee windmolens. Oh zeker, beide ploegen stopten ieder veel energie in de pot, maar dat druistige wentelwieken leverde over het geheel genomen nauwelijks enig duurzaam rendement op. Veel balverlies aan beide kanten vanaf de aftrap, bijna geen dreiging voor de doelen. De Kumar Kids (daar zijn ze weer!) waren wel feller dan de naar vorm zoekende thuisploeg, maar acteerden na het veroveren van de bal veel te rusteloos om tegen de aanwakkerende wind echt gevaarlijk te worden. Dat lukt voor de rust maar één keertje, toen Lionel Grootfaam het op de heupen kreeg en vrijwel op de achterlijn twee tegenstanders heupwiegend het bos instuurde, een gave voorzet losliet die door René Boer fraai met een “Madjertje” in een voorsprong werd omgezet (0-1).

Het was het hoogtepunt in een eerste bedrijf dat verder aan inzet niets te klagen overliet maar qua spelkwaliteit des te meer. Bordeauxrood was over de hele linie wel sterker maar kon voor de goal weer geen potten breken. De rusteloosheid deed de rest. Na rust met de wakkerende wind in de rug leken de lijstaanvoerders (AMVJ!) het lager geklasseerde Marken snel en definitief over de knie te leggen. Maar door de kranige kieper van de thuisclub en -het moet helaas gezegd- ook het gruisige gogme in de afronding bij Eén bleef de stand te lang op de karige voorsprong hangen. En net als vorige week kreeg de SV in de smiezen dat er wellicht nog wat te halen viel. En dat viel er. Een kwartier voor tijd slap verdedigen, een rare scrimage voor de neus van Maksim van Ingen en daar lag de luid

bejubelde bal in voor 1-1 in zijn netje. Het pleit alweer voor de Bordeauxroden dat ze na deze zeperd van acquit weer volop in het offensief gingen. Maar als zelfs de meest doelrijpe kansen onbenut blijven, komt ook het spook van nederlaag “bij de boys nog rondwaren in “the windmills of their minds”. Het gebeurde niet omdat Marken een uitgelezen kans daartoe knullig om zeep hielp.

En tenslotte over sprokkelen gesproken: AMVJ wordt zo er langzamerhand meester in. Want tien minuten voor tijd heupwiegde Lionel Grootfaam nog eenmaal zo geraffineerd langs een tegenstander dat diens uitgestoken been niets anders kon doen dan een zuivere pingel veroorzaken. Tim Wulffraat kegelde alsnog de ontlading van alweer een driepunter achter de goalie van Marken. (1-2) Conclusie: het was weer niet groots, maar het punten sprokkelen levert voor de ploeg hooguit een taakstraf door de coach op, te weten: trainen op (meer gogme bij) het afronden. Maar om nou over drie gestolen punten te praten, dat gaat zelfs uw immer kritische chroniqueur ondank zijn beetje treurig beeld van een middagje Marken toch te ver. Maar weet wel dat “sprokkelmannetje spelen” voor de coachende zijlijn soms een grotere energieverslinder is dan twee mega winmolens kunnen produceren. En dat geldt ook voor Dirk.

AMVJ